

The background of the entire image is a close-up, high-contrast photograph of a pink fabric, possibly a bedsheet or pillowcase, that is heavily crumpled and wrinkled. The lighting creates deep shadows and bright highlights, emphasizing the texture and folds of the material. The color is a vibrant, slightly desaturated pink.

**ZMIANA
-TERAZ!
CHANGE
-NOW!**

GLASGOW
KRAKÓW
ŁÓDŹ
MAASTRICHT
PARYŻ
SANKT PETERSBURG
WARSZAWA
WROCŁAW

KONFERENCJA
W RAMACH MIĘDZYNARODOWEGO
FESTIWALU SZKÓŁ TEATRALNYCH **iTSELF**

ZMIANA -TERAZ!

O CZYM MILCZELIŚMY
W SZKOŁACH TEATRALNYCH

07-08.10
2019

MIEJSCE
TEATR
OCHOTY
UL. REJA 9

Zmiana – teraz! O czym milczeliśmy w szkołach teatralnych

- › Czy przemoc musi być częścią kształcenia artystycznego?
- › Jak w kontekście edukacji rozumieć odpowiedzialność za władzę?
- › Jak zachować prawo do twórczych poszukiwań i gotowość do przekraczania granic, nie naruszając BHP pracy twórczej?
- › Jak budować relacje uwzględniające podmiotowość każdej ze stron?
- › Jak ruch #MeToo zmienia teatr?
- › Jakich umiejętności potrzebują wyemancypowani aktorzy i aktorki?
- › Jak negocjować zasady pracy twórczej w szkole i w teatrze?

Na konferencji postawimy te pytania, przyglądając się kształceniu w domenie teatru i sztuk performatywnych w kontekście zmian, jakie w ostatnich latach zachodzą w samym teatrze. Obserwujemy przybierającą na sile dyskusję nad zmianą modelu pracy i produkcji, związaną z emancypacją aktorów, upodmiotowieniem zespołu teatralnego i rewizją relacji władzy. Teatr zмага się więc z własną hierarchiczną strukturą, uwzględniając jej ekonomiczny, genderowy, klasowy czy etniczny wymiar. Szczególnym kontekstem tego

procesu pozostaje teatralna odłona ruchu #MeToo, która postawiła pytania o przemoc seksualną, także tą związaną z modelem mistrza – genialnego artysty, którego nieograniczona wolność traktowana była jako najwyższa wartość procesu twórczego.

Jak szkoły teatralne odpowiadają na te zmiany? Czy są gotowe, żeby krytycznie przyjrzeć się własnym mechanizmom i relacjom władzy? Czy pozostając w kontakcie z tradycją, potrafią przekształcać swoje procedury i metody pracy tak, by otwierać się na zachodzące procesy? Czy wspierają podmiotowość i emancypację kształcących się twórców i twórczyń, otwierając przestrzeń dla tak dziś istotnej demokratyzacji życia społecznego? Zapraszamy do rozmowy w międzynarodowym gronie przedstawicieli europejskich szkół teatralnych, która pozwoli nam zdiagnozować sytuację i zastanowić się, jak tworzyć skuteczne rozwiązania systemowe. Jak kształtować politykę antydyskryminacyjną i antyprzemocową, by wspierać budowanie twórczych i podmiotowych relacji, a przy tym jak najlepiej przygotowywać do pracy w teatrze? Otworzymy platformę wymiany doświadczeń, porozmawiamy o konkretnych rozwiązaniach, o potrzebach i kierunkach zmian. Postaramy się zaprojektować dalsze wspólne działania.

**Przerywamy milczenie.
Zmiana – teraz!**

PONIEDZIAŁEK 7 PAŹDZIERNIKA

- 10.00 – 11.00** **Wojciech Malajkat** Rektor Akademii Teatralnej im. A. Zelwerowicza
Otwarcie Konferencji
Adam Bodnar Rzecznik Praw Obywatelskich
#MeToo w Polsce – wnioski z badań i raportów Rzecznika Praw Obywatelskich
Alina Czyżewska Sieć Obywatelska Watchdog Polska
„W teatrze nie ma demokracji”. Serio?
- 11.30 – 14.30** **GLASGOW** | Królewskie Konserwatorium Szkocji
Zmiana krajobrazu. Prywatność, zasady postępowania, profesja: dlaczego zmiany w kształceniu aktorów w świetle ruchu #MeToo są ważne.
Prezentacja i warsztat aktorski
Vanessa Coffey, Hilary Jones, Mccallister Selva, Thomas Zachar
- 14.30 – 15.30** PRZERWA OBIADOWA
- 15.30 – 16.30** **PARYŻ** | Narodowe Wyższe Konserwatorium Sztuk Dramatycznych
Zmiana oblicza teatru francuskiego. Jak teatr powinien reprezentować dynamikę zmieniającego się społeczeństwa?
Grégory Gabriel, Elliot Marès
- 16.45 – 18.00** **WARSZAWA** | Akademia Teatralna im. A. Zelwerowicza
Sojuszniczki. Jak przerwałyśmy milczenie i zrobiłyśmy dokumenty.
Agata Adamiecka, Agata Koszulińska, Marta Miłoszewska, Weronika Szczawińska, Beata Szczucińska, Małgorzata Wdowik
- 19.00** JAK MOŻEMY DALEJ DZIAŁAĆ? OTWARTA ROZMOWA

WTOREK 8 PAŹDZIERNIKA

10.00 – 10.15 PODSUMOWANIE DNIA POPRZEDNIEGO

10.15 – 11.45 **MAASTRICHT** | Akademia Teatralna

Między kanoniczną tradycją teatralną a zmieniającą się dynamiką kulturową na przykładzie Holandii i Flandrii. Praktycy – pedagodzy – studenci: dialog.

Emma Buysse, Henk Havens, Bert Luppès, Lieke van der Vegt

SANKT PETERSBURG | Rosyjski Państwowy Instytut Sztuk Scenicznych

Występ solowy rozumiany jako jeden z czynników określających artystyczne znaczenie aktora.

Wieniamin Filsztyński

12.00 – 13.00 **ŁÓDŹ** | Państwowa Wyższa Szkoła Filmowa Telewizyjna i Teatralna im. L. Schillera

Co mówimy do ludzi. O psychodynamice pracy na planie i jak wpływa ona na pracę z aktorem.

Jagoda Szelc

13.00 – 14.30 PRZERWA OBIADOWA

14.30 – 16.30 **KRAKÓW** | Akademia Sztuk Teatralnych im. S. Wyspiańskiego

AKTORKI, czyli przepraszam, że dotykam.

Iga Gańczarczyk, Iwona Kempa, Michał Telega

WROCŁAW | Akademia Sztuk Teatralnych im. S. Wyspiańskiego [FILIA]

Dwa spojrzenia na funkcjonowanie Wydziału Łalkarskiego Akademii Sztuk Teatralnych – z zewnątrz i z wewnątrz.

Agata Kucińska, Martyna Majewska

17.00 PODSUMOWANIE KONFERENCJI

Konferencja

Poniedziałek **7.10**

#MeToo w Polsce – wnioski z badań i raportów Rzecznika Praw Obywatelskich

Adam Bodnar

Rzecznik Praw Obywatelskich

Dzisiaj fala #Metoo nie ma już takiej siły, ale jej echo jeszcze wyraźnie pobrzmiwa. Akcja wpłynęła na rzeczywistość, pokazując mężczyznom, że muszą przekalibrować swój sposób myślenia na temat praw kobiet i równości. W wielu krajach akcja doprowadziła do istotnych zmian społecznych i prawnych. Podjęto liczne inicjatywy ustawodawcze i edukacyjne, aby efektywniej zwalczać przejawy przemocy seksualnej wobec kobiet.

Powstaje pytanie, czy w Polsce miała ona takie samo znaczenie jak w innych państwach demokratycznych? Czy faktycznie problem molestowania seksualnego i nadużyć na tle seksualnym jest w Polsce przedmiotem szerokiej dyskusji? Czy akcja #MeToo dotarła na uniwersytety, do służb mundurowych, do powszechnej świadomości pracodawców? Jakie bariery kulturowe i społeczne powstrzymują rozprzestrzenienie się tej akcji? Jak zachować zasady sprawiedliwości proceduralnej, a jednocześnie działać na rzecz upowszechnienia akcji #MeToo?

#Metoo w Polsce nie przyniosła spektakularnych sukcesów. Temat przemocy seksualnej wobec kobiet zaistniał co prawda w debacie publicznej i wzmocnił osoby działające na rzecz kobiet, lecz nie doprowadził do istotnych zmian prawnych. Jak wynika z analiz przeprowadzonych przez Biuro RPO jeśli chodzi o rozmowę na temat przemocy wobec kobiet jako problemu o charakterze strukturalnym, np. w służbach mundurowych czy na uniwersytetach, jesteśmy jeszcze na początku drogi.

Czy faktycznie
problem molestowania
seksualnego i nadużyć
na tle seksualnym
jest w Polsce przedmiotem
szerokiej dyskusji?

W teatrze nie ma demokracji. Serio?

Alina Czyżewska

Sieć Obywatelska Watchdog Polska

Taką mamy demokrację, na jaką nas stać. Demokracja to nie tylko głosowanie. To w ogóle nie jest głosowanie. Demokracja to wartości. To na przykład solidarność, respektowanie praw człowieka, reagowanie, kiedy ktoś przekracza granice swojej władzy lub uzurpuje sobie władzę nad innymi. Jakie mamy narzędzia reagowania? Co możemy zrobić, żeby praktykować demokrację także tam, gdzie mamy przeciwko sobie złą wolę, uzurpację władzy, brak kompetencji, a czasem również głęboko ugruntowaną tradycję? Jak może wyglądać praktykowanie demokracji w teatrze, w szkole teatralnej?

Demokracja to wartości.
To na przykład
solidarność,
respektowanie praw człowieka,
reagowanie,
kiedy ktoś przekracza
granice swojej władzy
lub uzurpuje sobie
władzę
nad innymi.

Zmiana krajobrazu. Prywatność, zasady postępowania, profesja: dlaczego zmiany w kształceniu aktorów w świetle ruchu #MeToo są ważne

**Vanessa Coffey, Hilary Jones,
Mccallister Selva, Thomas Zachar**

15 października 2017 roku amerykańska aktorka Alyssa Milano opublikowała tweet, w którym użyła hasła #MeToo, by otwarcie opowiedzieć o byciu seksualnie wykorzystywaną przez filmowego magnata Harveya Weinsteina. Przed upływem następnego dnia jej post zretweetowano ponad pół miliona razy, a na jej facebookowym profilu, w ciągu zaledwie 24 godzin, pojawiło się ponad 12 milionów wiadomości. Ciążąca od dekad zasłona milczenia dotycząca nadużyć i wykorzystywania w przemyśle filmowym wreszcie zaczęła się uchylać. Wraz z MeToo pojawił się również inny hashtag – #HowIWillChange, w którym aktorzy przyznawali się do demonstrowania siły i umniejszania umiejętności aktorskich swoich koleżanek. Brytyjski teatr zareagował natychmiast, a wiodący reżyserzy i reżyserki nawotywali do gruntownej zmiany. Szkockie Królewskie Konserwatorium już

wcześniej dysponowało narzędziami, które zapewniłyby szacunek i tolerancję w procesie kształcenia młodych studentów. Wprowadzono jednak dodatkowe zasady będące bezpośrednią konsekwencją #MeToo oraz powołano stanowisko Intimacy Choreographer – osoby odpowiedzialnej za komfort aktorów podczas grania scen erotycznych.

Wykorzystując pierwszą scenę z brytyjskiej premiery naszej opery *Dead Man Walking*, pokażemy jak zmodyfikowana została opowieść o gwałcie, morderstwie i egzekucji, aby zapewnić fizyczny i psychiczny komfort młodej obsady. Zwrócimy również uwagę na stojące przed nami praktyczne wyzwania oraz zadamy najistotniejsze naszym zdaniem pytanie:

Jak wyznaczać
niezbędne granice,
nie ograniczając jednocześnie
artystycznej wolności?

*Podczas warsztatu pokażemy prezentację zasad w PowerPoincie, będziemy prowadzić poszukiwania w sferze ciała, będzie również możliwość zadawania pytań w formule interaktywnej.

Zmiana oblicza teatru francuskiego. Jak teatr powinien reprezentować dynamikę zmieniającego się społeczeństwa?

Grégory Gabriel, Elliot Marès

W Narodowym Wyższym Konserwatorium Sztuk Dramatycznych w Paryżu dążymy do zmian we francuskim teatrze, dzięki którym mógłby on odzwierciedlać różnorodność dzisiejszej Francji. W naszej prezentacji wyjaśnimy, dlaczego i w jaki sposób pracujemy nad pozyskiwaniem młodych aktorów pochodzących ze środowisk zmarginalizowanych. Chcemy by wierzyli, że mogą z dumą wkraczać w świat profesjonalnego aktorstwa. Przyjmując zasadę równego traktowania podczas castingów i umieszczając głos studentów reprezentujących mniejszości w centrum uwagi ['colour-blind' approach], staramy się dać im narzędzia, dzięki którym będą mogli sprawnie funkcjonować we wciąż konserwatywnym środowisku teatralnym Francji.

„Sztuka nie jest
dla społeczeństwa lustrem,
ale młotem,
który je formuje.”
(Bertolt Brecht)

Sojuszniczki. Jak przerwałyśmy milczenie i zrobiłyśmy dokumenty

**Agata Adamiecka, Agata Koszulińska,
Marta Miłoszewska, Weronika Szczawińska,
Beata Szczucińska, Małgorzata Wdowik**

W warszawskiej Akademii Teatralnej jesteśmy w momencie przelomowym: opracowaliśmy nowy Kodeks Etyki, wdramy nową politykę antyprzemocową i antydyskryminacyjną, działalność rozpoczyna Rzeczniczka Praw Studenckich. Nasza prezentacja to opowieść o tym co musiało się wydarzyć, żebyśmy znaleźli się w miejscu, w którym jesteśmy – żeby zmiana, na którą czekamy z nadzieją, stała się możliwa.

W grudniu 2017 roku w warszawskiej Akademii doszło do zdarzenia bez precedensu w jej ponad osiemdziesięcioletniej historii: prawie 40 studentek i studentów oraz absolwentek i absolwentów Wydziału Reżyserii na spotkaniu z Rektorem i w obecności ówczesnych władz wydziału opowiedziało o przypadkach mobbingu, molestowania i dyskryminacji, których doświadczali albo byli świadkami podczas studiów. Skala oskarżeń była uderzająca. Wyznania zapoczątkowały dyskusję w uczelni, ale także obnażyły słabość systemu i niewydolność istniejących procedur. Działania naprawcze nie gwarantowały pożądanych przez studiujących zmian, które w ich odczuciu wdramano za wolno i mało

skutecznie. Napięcie spowodowane przeciągającym się brakiem radykalnych rozwiązań rosnęło i osiągnęło kulminację w lipcu 2018 roku, kiedy studenci i absolwenci ponowili zarzuty i informacja o sytuacji w AT trafiła do ogólnopolskich mediów. Nadszedł czas na efektywną diagnozę, realny dialog i współpracę. Na konkretną zmianę, której głównym celem jest stworzenie środowiska prawdziwie bezpiecznego dla studiujących, sprzyjającego ich artystycznemu rozwojowi, wolności twórczej i podmiotowości oraz opracowanie skutecznych narzędzi do walki z przemocą i dyskryminacją w systemie edukacji artystycznej.

Nadszedł czas
na efektywną diagnozę,
realny dialog i współpracę.
Na konkretną zmianę.

Ważną konsekwencją tańcucha zdarzeń było powołanie Grupy Roboczej, w skład której weszły przedstawicielki władz uczelni, pracowników, studentów i absolwentów: studentki Wydziału Reżyserii Agata Koszulińska i Karolina Szczypek, absolwentki Weronika Szczawińska i Małgorzata Wdowik, wykładowczynie Agata Adamiecka i Marta Miłoszewska oraz Kanclerz AT Beata Szczucińska – autorki niniejszej prezentacji.

Konferencja

Wtorek **8.10**

Między kanoniczną tradycją teatralną a zmieniającą się dynamiką kulturową na przykładzie Holandii i Flandrii. Praktycy – pedagodzy – studenci: dialog

**Emma Buysse, Henk Havens, Bert Luppès,
Lieke van der Vegt**

Chcielibyśmy skonfrontować tematykę konferencji z naszymi doświadczeniami w zakresie sztuk scenicznych Holandii i Flandrii. Od początku lat siedemdziesiątych obserwujemy przekształcanie się kanonicznej tradycji teatralnej [hierarchiczna struktura zespołów, dominacja tradycyjnego repertuaru opartego na tekście, rzadkie odniesienia do zmian społecznych] w praktykę sceniczną opartą na działaniu w zespołach międzynarodowych – coraz bardziej wyemancypowaną, zróżnicowaną, odchodzącą od tradycyjnie rozumianych zespołów teatralnych, przy jednoczesnym wzroście znaczenia kolektywów; zmianę programów kształcenia aktorów i performerów, uczenie poprzez refleksję. Bert doświadczył tych przemian jako aktor i nauczyciel aktorstwa, Henk – jako naukowiec zajmujący się bardziej praktyką niż teorią.

Podczas naszego wspólnego wystąpienia będziemy dzielić się doświadczeniami, prowadząc ze sobą wywiad na temat drogi, jaką przebył holenderski i flandryjski teatr. Będziemy czer-

pać z osobistych historii, jak również, w niewielkim stopniu, nawiązywać do dokonań Hansa-Thiesa Lehmana i Jacquesa Rancière'a. Zatrzymamy się na poszczególnych wydarzeniach z historii Holandii. Osią naszej rozmowy będą punkty zwrotne w historii sztuk scenicznych, które doprowadziły do bardziej otwartego, zrównoważonego kształtu sztuk scenicznych omawianego obszaru. Osią naszej rozmowy będą punkty zwrotne w historii sztuk scenicznych, które doprowadziły do ich bardziej otwartego, zrównoważonego kształtu.

Dla przykładu:

- › W 1969 roku, w czasie jednego z przedstawień dramatu Szekspira w amsterdamskim City Theater, studenci aktorstwa rzucają pomidorami, domagając się dyskusji z przedstawicielami świata teatru.
- › 1970 rok: holenderski minister kultury przyznaje roczną dotację na utworzenie niewielkiego kolektywu teatralnego Het Werkteater, dając mu pełną swobodę tworzenia.
- › 1974 rok: Bert rozpoczyna edukację aktorską, by po 10 latach, wraz z Johanem Simonsem, zostać współtwórcą legendarnego dziś zespołu Hollandia.
- › 1985 i później: wiodący reżyserzy i aktorzy wchodzący w skład wielu nowo powstałych kolektywów stają na czele znaczących teatrów w Holandii i Flandrii; coraz częściej podejmują współpracę z zespołami międzynarodowymi.
- › Następują bardziej ewolucyjne niż rewolucyjne zmiany w programie nauczania w szkołach teatralnych. Teatr podąża ścieżką wytyczoną wcześniej przez konserwatoria (muzyka elektroniczna, pejzaże dźwiękowe, komponowanie muzyki nowoczesnej) i akademie sztuk wizualnych (video art, performans).

Występ solowy rozumiany jako jeden z czynników określających artystyczne znaczenie aktora

Wieniamin Filsztyński

Ideą naszego Studia jest działanie w ramach trwale zakorzenionego systemu pracy z aktorem, umożliwiając studentom rozwijanie ich własnej osobowości, w warunkach, w których ich indywidualna ekspresja nie podlega zewnętrznym naciskom.

Stanisławski wyrażał entuzjazm wobec młodego teatru i jego przyszłości. W moim Studiu, działającym przy Rosyjskim Państwowym Instytucie Sztuk Scenicznych, rozwijamy – niedoceniane dotychczas – dokonania Stanisławskiego, w tym kwestię nowego sposobu przedstawiania aktorskiej obecności na scenie. Stanisławski nie zdążył jasno zdefiniować swoich idei; sformułował jedynie zręby nowej metodologii, którą nazwał metodą etiudową. Zakładała ona niezależność aktora, który zamiast podążać za wskazówkami reżysera, kieruje się własnymi, wewnętrznymi, irracjonalnymi impulsami. Nikołaj Demidow – wielki uczeń Stanisławskiego, początkowo popierał teorie mistrza, by stać się później jego krytykiem.

Występ solowy może być rozumiany jako jeden z czynników określających artystyczne znaczenie aktora. Kwestię tę rozwinę w swoim wystąpieniu.

Rozwijamy
– niedoceniane dotychczas –
dokonania Stanisławskiego,
w tym kwestię nowego
sposobu przedstawiania
aktorskiej obecności
na scenie.

Co mówimy do ludzi. O psychodynamice pracy na planie i jak wpływa ona na pracę z aktorem

Jagoda Szelc

Plany filmowe, gdzie nierozdzielnie współpracują ze sobą zespoły techników i artystów, są miejscem specyficznym, pełnym pośpiechu i kalkulacji czasu, niezadko generującym pozytywny, jak i negatywny stres. Delikatny proces pracy z aktorami przypomina próbę, jak mówił Kubrick, napisania *Wojny i pokoju* w jeepie jadącym po wertepach. W procesie tym uczestniczą na równi wszyscy ludzie, którzy architektonicznie budują plan zdjęciowy. Jako reżyserzy i reżyserki oraz liderzy i liderki jesteśmy zobowiązani do poświęcania uwagi sposobom prowadzenia zespołu ludzi. Naszym obowiązkiem jest zdrowe zarządzanie dynamiką psychiczną wewnątrz grupy. Niestety, istnieje szereg nieprawdziwych mitów dotyczących tego przedziwnego zawodu, nad którymi warto się pochylić i zapytać, czy aby na pewno służą naszej pracy. Nieporozumienie polega na nieumiejętnym rozpoznaniu, kim jest i „co robi” reżyserka czy reżyser i za pomocą jakich narzędzi powinien/na pracować z ludźmi.

Będę więc mówić o tym, czym jest warsztat i jak chciałabym go definiować. O tym, czemu aktorzy nie mają wielkiego ego. O języku przyzwolenia, o lęku i zdrowych granicach, o nierozdzielności zespołów techników i aktorów. O niewchodzeniu w kompetencje i o pracy nad autonomicznością, która jest bezwzględny warunkiem pracy z ludźmi. O tym, kiedy zmuszamy ludzi do pracy lewą lub prawą półkulą mózgu i o czterech mechanizmach obronnych w odpowiedzi na stres. A także o tym, czym jest kompleks wstrząsu pourazowego i dlaczego XXI wiek to wiek zaburzeń z klastra B.

Naszym obowiązkiem
jest zdrowe zarządzanie
dynamiką psychiczną
wewnątrz grupy.

AKTORKI czyli przepraszam, że dotykam

**Iga Gańczarczyk, Iwona Kempa,
Michał Telega**

Punktem wyjścia dla prezentacji będzie tekst *AKTORKI, czyli przepraszam, że dotykam* Michała Telegi [studenta IV roku Wydziału Reżyserii Dramatu AST w Krakowie], dotyczący sytuacji studentek aktorstwa w pracy teatralnej, a konkretnie – przemocy i dyskryminacji ze względu na płeć na uczelni artystycznej i w teatrach. Tekst powstał w ramach zajęć dramaturgicznych z „Pracy nad tekstem własnym” prowadzonych przez Igę Gańczarczyk w roku akademickim 2018/2019, których temat – „Więcej niż jedna bohaterka” – odnosił się do poszukiwania nowego języka dla scenicznej reprezentacji kobiet. Zbierając materiały do tekstu, Michał Telega przeprowadził wywiady z pięcioma studentkami Wydziału Aktorskiego AST w Krakowie (z każdego roku z jedną studentką) na temat przekraczania granic i nadużyć (molestowania) w pracy artystycznej. Transkrypcje wywiadów i ujawnione w nich zdarzenia stały się dla nas świadectwem złych praktyk w edukacji artystycznej, powielanych również w relacjach zawodowych w teatrach, będących

przyzwoleniem na przedmiotowe traktowanie aktorek. Tekst *AKTORKI, czyli przepraszam, że dotykam* Michała Telegi został zaprezentowany podczas egzaminu w formie czytania performatywnego wraz z appendixem, który stanowi apel, skierowany do Rektora AST w Krakowie Doroty Segdy, o powołanie Rzecznika ds. równego traktowania, a także zespołu, będącego reprezentacją społeczności akademickiej, który wspólnie z wybraną kancelarią prawną i osobami zawodowo zajmującymi się działaniami na rzecz równości opracowałby uczelniany Kodeks Etyki. Są to pierwsze kroki w kierunku wdrażania polityki antyprzemocowej i antydyskryminacyjnej w AST w Krakowie.

Michał Telega
przeprowadził wywiady
z pięcioma studentkami [...] na temat
przekraczania granic
i nadużyć (molestowania)
w pracy artystycznej

Dwa spojrzenia na funkcjonowanie Wydziału Lalkarskiego Akademii Sztuk Teatralnych – z zewnątrz i z wewnątrz.

**Agata Kucińska
Martyna Majewska**

W wystąpieniu podejmiemy refleksję nad jakością funkcjonowania wydziału w obecnym kształcie oraz nad tzw. „kompleksem lalkarza” – czy istnieje, skąd się bierze. Przyjrzymy się wewnętrznym sprzecznościom systemów dydaktycznych w uczelniach artystycznych, wpisanej w nie, często niewidzialnej przemocowości. Czy „sztuki” da się uczyć? Czy trzeba? Jak ją oceniać, po co? Będą nas interesowały niebezpieczeństwa zakłęte w postrzeganiu i przestrzeganiu „tradycji”, resentyment wobec systemu mistrz – uczeń, rozproszenie odpowiedzialności, źle rozumiana elitarność kierunków artystycznych. Wyjdziemy od własnych doświadczeń reżyserki jednego z głośno dyskutowanych ostatnio spektakli dyplomowych (*Słaby Rok*) oraz pedagóżki towarzyszącej wchodzącym w system pierwszym rocznikom aktorstwa.

Resentyment
wobec systemu
mistrz – uczeń,
rozproszenie odpowiedzialności,
źle rozumiana elitarność
kierunków artystycznych.

Konferencja

Autorzy

Wojciech Malajkat

fot. Bartek Warzecha

Prof. dr hab. Wojciech Malajkat – aktor teatralny i filmowy, jeden z najciekawszych i najbardziej charakterystycznych aktorów średniego pokolenia; studiował w PWSFTviT w Łodzi, której Wydział Aktorski ukończył w 1986 roku; droga jego kariery scenicznej związana jest od samego

początku z osobą wybitnego reżysera Jerzego Grzegorzewskiego, z którym współpracował od ukończenia studiów – najpierw w prowadzonym przez niego warszawskim Teatrze Studio, później – w Teatrze Narodowym. Owocem ich wspólnej pracy były tak znaczące kreacje Malajkata, jak rola Gustawa-Konrada w *Dziadach – improwizacjach* Mickiewicza, Michała Astrowa w *Wujaszku Wani* Czechowa, Młodego Gendre w *Nocy listopadowej* i Pana Młodego w *Weselu* Wyspiańskiego, Pijaka w *Ślubie* i Mistrza Fiora w *Operetce* Gombrowicza; za rolę Gustawa-Konrada oraz za tytułową kreację w *Hamlecie* Szekspira w reżyserii Guido de Moora aktor otrzymał w 1988 roku Nagrodę im. Stanisława Wyspiańskiego I stopnia oraz Nagrodę im. Leona Schillera za wybitne osiągnięcia aktorskie na scenie dramatycznej. Idealnie sprawdzał się w komediowym, lżejszym repertuarze w spektaklach w reżyserii m.in. Adama Hanuszkiewicza, Mariusza Trelińskiego, Macieja Wojtyszki, Ewy Mirowskiej czy Krzysztofa Kolbergera. Na ekranie pojawiał się w filmach m.in. Juliusza Machulskiego, Janusza Kijowskiego [główna rola w politycznym filmie *Stan strachu*], Janusza Zaorskiego, Andrzeja Wajdy. Szczególnie pamiętana jest kreacja Rzędziana w ekranizacji *Ogniem i mieczem* Jerzego Hoffmana. Dyrektor artystyczny Teatru Syrena w Warszawie w latach 2009–2017; wybrany na rektora Akademii Teatralnej na kadencję 2016–2020.

Adam Bodnar

fol. Kluczek

Rzecznik praw obywatelskich, od 2015 r. zgłoszony na stanowisko dzięki poparciu 67 organizacji pozarządowych. Prawnik i nauczyciel akademicki, doktor habilitowany nauk prawnych, działacz na rzecz praw człowieka. Absolwent Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego. Ukończył również studia LL.M. z zakresu prawa konstytucyjnego porównawczego w Central European University w Budapeszcie. W latach 2004–15 był związany z Helsińską Fundacją Praw Człowieka, najpierw jako współtwórca i koordynator Programu Spraw Precedensowych, a następnie jako szef działu prawnego i wiceprezes

zarządu. Ekspert Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej. W latach 2013–2014 członek rady dyrektorów Funduszu ONZ na rzecz Ofiar Tortur. W 2011 r. został odznaczony Nagrodą Tolerancji przez polskie organizacje LGBT. W 2013 r. był stypendystą programu German Marshall Memorial Fellowship. W 2016 r. otrzymał Nagrodę Radia TOK FM im. Anny Laszuk. Również w 2016 roku otrzymał od Uniwersytetu Środkowoeuropejskiego (Central European University) Alumni Impact Award. W 2018 roku podczas IV Międzynarodowego Kongresu Psychiatrii Sądowej Biuro RPO pod kierownictwem dra hab. Adama Bodnara zostało wyróżnione Nagrodą Aureliusza za wieloletnią, systematyczną i konsekwentną pracę na rzecz pacjentów, w szczególności pacjentów z zaburzeniami psychicznymi. W 2018 roku Biuro pod kierownictwem dra hab. Adama Bodnara otrzymało nagrodę IKAR Związku Nauczycielstwa Polskiego. W 2018 r. rzecznik praw obywatelskich Adam Bodnar otrzymał nagrodę Architekt Rozwoju przyznaną przez United Nations Global Compact Poland oraz norweską Nagrodą Rafto przyznaną obrońcom praw człowieka na świecie. 30 kwietnia 2019 roku dr hab. Adam Bodnar i Biuro Rzecznika Praw Obywatelskich zostali uhonorowani Nagrodą Praworządności (Rule of Law Award) przyznaną przez World Justice Project. Nagrodę przyznano za odważne działania na rzecz obrony niezależności sądów i praw podstawowych.

Alina Czyżewska

fot. Alina Czyżewska

Aktorka, aktywistka, członkini Sieci Obywatelskiej Watchdog Polska, działaczka ruchów miejskich. Interweniuje obywatelsko w sprawach dotyczących m.in. nieprawidłowości w instytucjach kultury, nieprawidłowości w konkursach na dyrektorów instytucji kultury i w odwoływaniu dyrektorów instytucji kultury, przekraczania kompetencji przez organy władzy, w przypadku zapisów łamiących prawo w statutach instytucji kultury.

Vanessa Coffey

fot. Chris Willshaw

Z wykształcenia prawniczka korporacyjna i aktorka. Obecnie łączy rolę wykładowczyni w prestiżowym Królewskim Konserwatorium Szkocji z pracą reżyserki ruchu i aktorki. Doświadczenia z zakresu działań aktorskich, reżyserii ruchu i pedagogiki pozwoliły jej nabyć umiejętności, dzięki którym z pełnym zrozumieniem i swobodą pośredniczy pomiędzy aktorami, reżyserami, reżyserami obsady i ekipą filmową. Dzięki swoim kompetencjom potrafi konstruować sceny w taki sposób, by osiągnąć planowany efekt jednocześnie zapewniając aktorom bezpieczeństwo. Kieruje się tym również w pracy jako Intymacy Coordinator.

Hilary Jones

B.A I.P.A Cert. TESL

Hilary Jones jest wykładowczynią w The Centre For Voice in Performance w szkockim Królewskim Konserwatorium. Specjalizuje się w pracy nad akcentem, dialektem i głosem. W przeszłości prowadziła działalność pedagogiczną w najważniejszych szkołach aktorskich Wielkiej Brytanii, m.in. Central, RWCMD, Rose Bruford i GSA. Jej biografia zawodowa obejmuje pracę

w The Singapore Broadcasting Company, Flinders University oraz australijskim The Sydney Conservatoire, jak również w ISTA w Stambule i Amsterdamie. Jako profesor wizytujący w Academy of Film and Theatre w Bukareszcie prowadziła zajęcia ze śpiewu, jako konsultant wokalny współpracowała z nagradzonym Teatrem Biuro Podróży. Swoim doświadczeniem dzieliła się podczas produkcji dla Narodowego Teatru Szkockiego i The Royal Court w Londynie. Niedawno pracowała przy *Lip Service* dla Kudos (BBC3), *Case Histories*, *Waterloo Road* (BBC) oraz *You Instead* dla Sigma Films. Na planie filmu *Żona*, za rolę w którym Glenn Close otrzymała Złoty Glob, odpowiadała za nauczanie dialektu. Zainteresowania badawcze Hilary Jones obejmują problematykę stresu związanego z występem scenicznym. Jest członkinią i założycielką ISSTIP, doradza również British Association of Performing Arts Medicine. Wyniki jej badań nad rolą EMDR [terapia odwracania za pomocą ruchu gałek ocznych] w treningu wokalnym były prezentowane na konferencjach w Londynie, York, Lancaster i Edynburgu. W listopadzie 2019 Hilary Jones zaczyna w Atlancie prace nad nowym programem obejmującym szkolenie z głosu i dialektu w przemyśle gier video.

Grégory Gabriel

Grégory Gabriel po ukończeniu studiów aktorskich na Uniwersytecie Sorbonne-Nouvelle-Paris III przez 10 lat występował jako komik i muzyk (pisząc teksty piosenek i śpiewając). W 2000 r. został zatrudniony przez Michela Duffoura – ówczesnego Sekretarza Stanu do spraw dziedzictwa kulturowego i decentralizacji, jako autor przemówień. W 2002 r. podjął współpracę z Departamentem Muzyki, Tańca, Teatru i Rozrywki Ministerstwa Kultury Francji, gdzie odpowiadał za wyższe szkolnictwo teatralne. Od 2004 r. pełni funkcję kierownika studiów w Narodowym Wyższym Konserwatorium Sztuk Dramatycznych w Paryżu. Nadal aktywnie działa jako tekściarz i piosenkarz.

Elliot Marès

Elliot Marès od 2018 r. pełni funkcję kierownika działu kadr i szefa jednostki zajmującej się przeciwdziałaniem dyskryminacji w paryskim Narodowym Wyższym Konserwatorium Sztuk Dramatycznych. Po ukończeniu studiów w zakresie praw człowieka i prawa publicznego pracował w Departamencie Sztuki Współczesnej paryskiego Ratusza, jak również w dziale kadr Ministerstwa Edukacji.

Agata Adamiecka

fot. Kinga Karpati & Daniel Zarewicz Prestige

Badaczka teatru, krytyczka, wydawczyni. Zajmuje się problematyką gender, cielesności i polityczności sztuki, a także zagadnieniami krytyki instytucjonalnej. Autorka książki *Teatr i tekst. Inscenizacja w teatrze postmodernistycznym* (2006), redaktorka wielu książek o polskim teatrze i kulturze przedstawieniowej. Przez 16 lat pracowała w Instytucie Teatralnym im. Zbigniewa Raszewskiego, gdzie stworzyła i pokierowała Działem Naukowo-Wydawniczym. Redaktorka internetowego pisma naukowego *Polish Theatre Journal* (polishtheatrejournal.com), członkini zespołu kuratorskiego Forum Przyszłości Kultury.

Jest adiunktką w Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie. Jako dramaturżka stale współpracuje z reżyserką Martą Górnicką w projektach teatru chórowego.

Agata Koszulińska

Studentka reżyserii
w Akademii Teatralnej w Warszawie.
Absolwentka Dziennikarstwa i Komunikacji
Społecznej na Uniwersytecie Wrocławskim
i kulturoznawstwa na Uniwersytecie
Warszawskim. Uczestniczka projektu
„Poor/Rich Europe” w ramach Platform
European Theater Academy oraz stypendystka
programu Laboratorium Nowego Teatru
w Teatrze Nowym w Krakowie.
Obecnie przygotowuje swój spektakl
dyplomowy.

Marta Miłoszewska

Reżyserka, wykładowczyni akademicka i działaczka społeczna. Specjalizuje się w adaptacjach literatury, od felietonu przez beletrystykę i literaturę faktu po komiks. Reżyseruje spektakle teatralne, filmy i słuchowiska radiowe. Adaptowanie prozy było także tematem jej pracy doktorskiej oraz wydanego na jej podstawie podręcznika dramaturgicznego *Adaptacja. Skrzynka z narzędziami*. Jest współzałożycielką Grupy Artystycznej Teraz Polisz, wielokrotnie nagradzanego jedyne profesjonalnego teatru kobiecego w Polsce. W Akademii Teatralnej w Warszawie prowadzi seminarium reżyserskie oraz zajęcia poświęcone heurystyce i adaptacji. W latach 2016–2018 pełniła funkcję prodziekana Wydziału Reżyserii AT. Angażuje się w działalność antydyskryminacyjną i feministyczną oraz w działanie na rzecz wolności słowa i niezależności środowiska artystycznego. Jest współzałożycielką ruchu Kultura Niepodległa, a także członkinią-założycielką oraz sekretarzem Związku Zawodowego Gildii Polskich Reżyserów i Reżyserów Teatralnych.

Weronika Szczawińska

Reżyserka, dramaturżka,
kulturoznawczyni i performerka.
Absolwentka Międzywydziałowych
Indywidualnych Studiów Humanistycznych na
Uniwersytecie Warszawskim; obroniła doktorat
w Instytucie Sztuki Polskiej Akademii Nauk.
Reżyserię studiowała w warszawskiej Akademii
Teatralnej. Współpracowała z licznymi
teatrami w całej Polsce (m.in. Narodowym
Starym Teatrem w Krakowie, warszawskim
Teatrem Powszechnym, Komuną Warszawa,
Wrocławskim Teatrem Współczesnym) oraz
Slovensko mladinsko gledališče w Lublanie.
Dwukrotnie nominowana do branżowej
nagrody Paszport Polityki w dziedzinie
teatru (2014, 2018 r.), między innymi za
„konsekwentne budowanie własnego języka
artystycznego” oraz „dojrzałą wizję społecznej
odpowiedzialności teatru”.

Beata Szczucińska

fot. Bartek Warzecha

Teatrolożka, menadżerka kultury. Absolwentka Wydziału Wiedzy o Teatrze warszawskiej AT. W 1998 roku aktywnie zajęła się organizacją kultury teatralnej, m.in. jako członkini zarządu Stowarzyszenia RYX – jednego z pierwszych w Polsce stowarzyszeń mających na celu promocję kultury. W latach 2000-2003 odpowiadała za promocję i komunikację Teatru Rozmaitości w Warszawie. Od roku 2003 związana na powrót z Akademią Teatralną, w której zajmowała się realizacją polityki międzynarodowej uczelni, w tym organizacją festiwalu ITSelF. Od 2005 roku na stanowisku kanclerza uczelni odpowiada za kwestie organizacyjne i ekonomiczne Akademii.

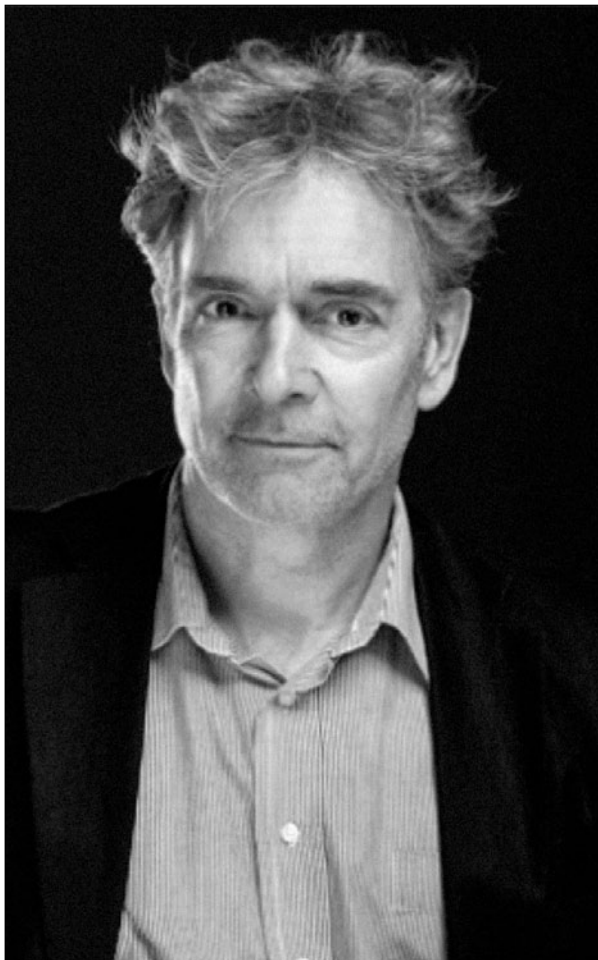
Małgorzata Wdowik

Studiowała reżyserię teatralną w Akademii Teatralnej w Warszawie, jest absolwentką Wiedzy o Teatrze na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Odbyła roczne stypendium naukowe w Theater Institute w Giessen, na wydziale Choreography and Performance. Reprezentowała Polskę na Prague Quatiennale'15 z projektem *The Boundaries of Landscape*; projekt został nominowany do nagrody Promising Student Talent. Kolejna odsłona tego projektu *If you lived here* została wyprodukowana i zaprezentowana w Mousonturm we Frankfurcie.

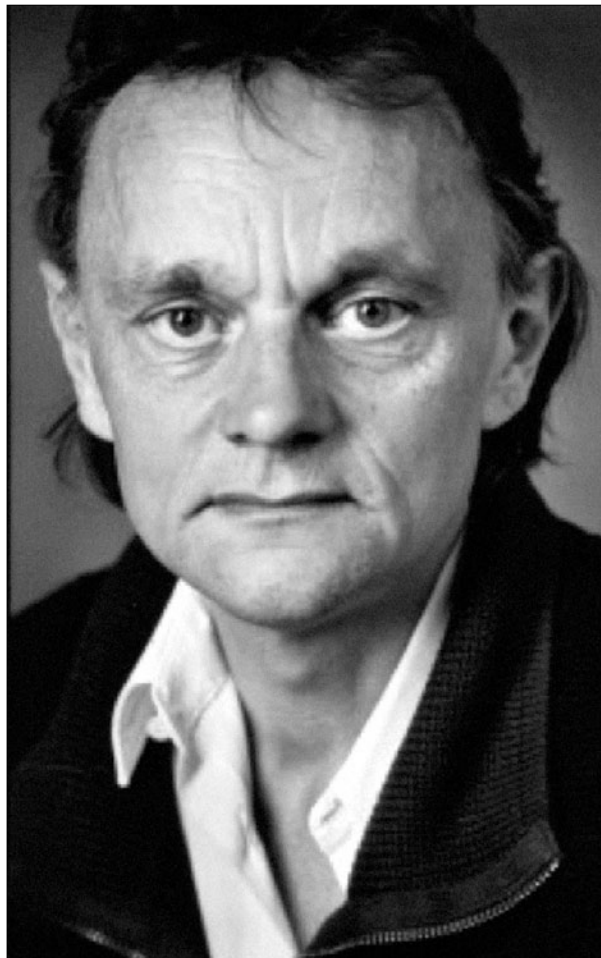
Wraz z kolektywem K.A.U zrealizowała projekt *Transit Monumental* w ramach festiwalu SpielArt. Ich wspólny projekt *Fiasko* został nagrodzony niemieckim stypendium Doppelpass a jego finał miał miejsce w marcu 2018 w Staatstheater w Darmstadt. W TR Warszawa zrealizowała spektakl *Piłkarze*, który dostał główną nagrodę na Festiwalu Młodej Reżyserii w Krakowie, a także *Strach* (premiera kwiecień 2018). W sezonie 2016/2017 wyreżyserowała spektakl *Dziewczynki* w Teatrze Studio. A w sezonie 2018/2019 zrealizowała *Gniew*, drugą część trylogii dotyczącej reprezentacji emocji w teatrze. Obecnie rozpoczęła studia w Das Theater w Amsterdamie.

Henk Havens

Starszy wykładowca w Akademii Teatralnej w Maastricht, gdzie uczy teorii teatru i performansu; szczególnie zainteresowany procesami intermedialnymi. Współorganizator kursów performansu w Maastricht (2000 r.). Członek zespołu badawczego New Theatricality i szef grupy badawczej Theatre & Technology (2002–2010). Havens był członkiem zespołu dramaturgicznego Johan Simons' ZTHollandia w Eindhoven. W październiku 2015 na Uniwersytecie w Maastricht obronił pracę *Teatr i spektrum performatywne. Teatr Niderlandów w fazie przejściowej*, której treść w dużej mierze pokrywa się z tematyką warszawskiej konferencji. W latach 2014–2019 był jednym z doradców Holenderskiego Narodowego Komitetu ds. Kultury w dziedzinie sztuk performatywnych.

Bert Luppès

Absolwent Wydziału Aktorskiego Akademii Teatralnej w Maastricht (1979). Współzałożyciel Theatergroup Het Vervolg oraz Theatergroup Hollandia, z którą jako aktor współpracował od początku jej istnienia. Współtwórca ZTHollandia, powstałej z połączenia teatrów Hollandia i Het Zuidelijk Toneel. Luppès występował na deskach wielu holenderskich teatrów. Od 2007 roku działał jako niezależny aktor. Jako nauczyciel i reżyser odpowiada za przedstawienia wystawiane m.in. w Teatrze Artemis w Den Bosch. Od sierpnia 2012 roku aktor etatowy w NTGent Company we Flandrii, z którą występuje w całej Europie. Luppès jest popularnym aktorem telewizyjnym i filmowym. Od 2014 roku pedagog Wydziału Aktorskiego Akademii Teatralnej w Maastricht.

Wieniamin Filsztyński

Absolwent Wydziału Reżyserii Rosyjskiego Państwowego Instytutu Sztuk Scenicznych, dziekan Wydziału Aktorskiego Rosyjskiego Państwowego Instytutu Sztuk Scenicznych, dyrektor Studia Reżyserskiego, reżyser współpracujący z wieloma zespołami teatralnymi uhonorowany nagrodą Zasłużonego Artysty Federacji Rosyjskiej oraz Nagrodą Stanisławskiego. Do jego realizacji na deskach teatrów Sankt Petersburga należą m.in.: *Mumu* Turgieniewa i *Rozbity Dzban* von Kleista w Małym Akademickim Teatrze Dramatycznym; *Hamlet* Szekspira, *Matka Čapka*, *Dama Kameliowa* Dumasa, *Dwoje*

na huśtawce Gibsona – Teatr Prijut Komedianta, *Wujaszek Wania* Czechowa w Teatrze Perekrestok. Za granicą Filsztyński współpracował z takimi teatrami jak: Teatr Polski w Warszawie (*Wujaszek Wania*) i w waszyngtońskim Classic Theatre (żarty sceniczne Czechowa). Od 1973 roku prowadzi działalność edukacyjną w Akademii Teatralnej, od 1989 roku będąc kierownikiem Studia Aktorskiego należącego do Szkoły Aktorskiej Instytutu Sztuk Scenicznych. Pracę z aktorami opiera na twórczym rozwinięciu improwizowanej etiudowej metody Stanisławskiego. Wykorzystuje teorię „fizycznej i psychicznej jedności życia scenicznego” łącząc ją ze spontanicznym, kreatywnym podejściem rywala Stanisławskiego – Nikołaja Demidowa. Spod skrzydeł Profesora Filsztyńskiego wyszło wiele wybitnych osobowości scenicznych, aktorów teatrów Sankt Petersburga i Moskwy, laureatów Złotej Maski i Golden Soffit, nagród za osiągnięcia filmowe (m.in. nagroda filmowa Złote Orły i nagrody na festiwalu w Wenecji). Wieniamin Filsztyński prowadzi warsztaty mistrzowskie w Tisch School of Arts na Uniwersytecie Nowojorskim, ACT w San Francisco, w National Theatre Institute of Eugene O'Neill Center, Katedrze UNESCO w Rumunii (4 kolejne lata), w Polsce, Finlandii, Izraelu, Hiszpanii, USA, Szkocji. Swoje główne koncepcje kształcenia Filsztyński zawarł w wielu artykułach oraz w wydanej w 2006 roku (język rosyjski, 2 wydanie w 2014 roku) książce *Otwarta Pedagogika*.

Jagoda Szelc

fot. Sonia Szostak

Reżyserka i scenarzystka. W 2006 roku ukończyła Akademię Sztuk Pięknych we Wrocławiu. W 2004 roku była stypendystką Uniwersytetu Arystotelesa w Salonikach, a w 2012 Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. W 2018 roku ukończyła z wyróżnieniem Wydział Reżyserii w Szkole Filmowej w Łodzi. Jej filmy były pokazywane na takich festiwalach jak: Karlove Vary, Hot Docs, Cannes Short Corner, Nowe Horyzonty czy Brooklyn Film Festival i wiele innych. Jej krótka fabuła *Taki pejzaż* zdobyła główną nagrodę dla filmu studenckiego – Złotą Kijankę na Camerimage Film Festival (2013). W 2017 roku jej debiut filmowy *Wieża. Jasny dzień* otrzymał nagrodę za najlepszy debiut i scenariusz na 42. Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych oraz wiele innych międzynarodowych nagród. Został pokazany na Festiwalu Berlinale w prestiżowej sekcji Forum. W 2018 roku Jagoda Szelc została laureatką Paszportów Polityki. W tym samym roku ukończyła swój drugi pełnometrażowy film *Monument* (nagroda specjal na 43. Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych oraz wyróżnienie na 12. Festiwalu OFF Camera). Wykłada reżyserię filmu fabularnego w Szkole Filmowej w Łodzi. Jest weganą.

Iga Gańczarczyk

fot. archiwum prywatne

Dramaturżka, reżyserka, redaktorka Linii Teatralnej w Korporacji Halart. Studiowała teatrologię na UJ i dramaturgię na Wydziale Reżyserii krakowskiej PWST. Jako dramaturżka współpracowała m.in. z Krystianem Lupą (*Factory 2*, *Miasto Snu*, *Spi-ra-la*), Pawłem Miśkiewiczem (*Trzy siostry* wg A. Czechowa), Bruno Lajarą (*Doświadczenie – Nowa Huta*), Agnieszką Holland i Anną Smolar (*Aktorzy prowincjonalni*), Maciejem Podstawnym (*Krety i rajske ptaki* wg T. Różewicza), Ewelina Marciniak (*Pamięć praktyczna*, *Leni Riefenstahl. Epizody niepamięci*), Cezarym Tomaszewskim (*Kram z piosenkami*, *Turnus mija, a ja niczyja*). Wyreżyserowała m.in. *W małym dworcu* Witkacego w Teatrze im. J. Kochanowskiego w Opolu, *Nie ja* według S. Becketta, *Opowieści zimowe* według H. Ch. Andersena w Teatrze Polskim w Bydgoszczy (spektakl otrzymał Międzynarodową Nagrodę im. Ch. H. Andersena w Odense), *Katastronautów* w Nowym Teatrze w Warszawie, *Piccolo Coro dell'Europa* i *Najwyraźniej nigdy nie był pan 13-letnią dziewczynką* w Teatrze Łaźnia Nowa, *Murzynów* J. Geneta w Teatrze Polskim w Bydgoszczy, *Potłacz* w Galerii Bunkier Sztuki w Krakowie, *Wolę się ścigać niż zakochać* w Teatrze Pinokio w Łodzi w ramach konkursu IT im. J. Dormana. Pracuje na Wydziale Reżyserii Dramatu AST w Krakowie, od 2016 roku jako prodziekan WRD.

Iwona Kempa

fot. Katarzyna Chmura

Reżyserka teatralna. Absolwentka teatrologii na Uniwersytecie Jagiellońskim i Wydziału Reżyserii Dramatu w PWST w Krakowie. Debiutowała w 1996 w Teatrze im. W. Horzycy w Toruniu *Karykaturami* Kisielewskiego. W latach 1996–2012 współpracowała z teatrami w Opolu, Łodzi, Kaliszu, Bydgoszczy, Poznaniu, Wrocławiu, Warszawie, Krakowie, a także Akademią Teatralną w Warszawie i PWST w Krakowie. Od 2006 do 2012 roku była Dyrektorem Artystycznym toruńskiego teatru oraz doradcą programowym Międzynarodowego Festiwalu Teatralnego KONTAKT. Wspólnie z Jadwigą Oleradzką powołała do życia Festiwal Debiutantów PIERWSZY KONTAKT, który do dziś promuje młodych artystów teatru. Realizuje głównie dramaturgię i prozę współczesną, większość jej spektakli to polskie prapremiery. Jest laureatką wielu festiwali teatralnych m. in.: Festiwalu Sztuki Reżyserskiej Interpretacje w Katowicach 2000 i 2008, Festiwalu Kontrapunkt w Szczecinie (2003 i 2005), Festiwalu Prapremier w Bydgoszczy (2004),

Festiwalu Dramaturgii Współczesnej w Zabrzu (2004 i 2007). W 2008 otrzymała *Laur Konrada* i Nagrodę Publiczności katowickich *Interpretacji* za spektakl *Pakujemy manatki* H. Levina. Spektakle zrealizowane w latach 2009–2015 w krakowskim Teatrze im. J. Słowackiego również były wielokrotnie nagradzane. *Rozmowy poufne* Bergmana otrzymały m.in. Nagrodę Dziennikarzy na festiwalu KONTAKT w 2009, *Udręka życia* H. Levina – nagrodę dla najlepszego reżysera przeglądu Oblicza Teatru, *Za chwilę* P. Assmusena – nagrodę im. S. Wyspiańskiego za wydarzenie teatralne Krakowa 2012. *Rytuał* Bergmana prezentowany był podczas Warszawskich Spotkań Teatralnych w 2016. W latach 2012–2016 roku pełniła funkcję Kierownika Artystycznego Małopolskiego Ogrodu Sztuki w Krakowie, gdzie powołała do życia wiele projektów interdyscyplinarnych m.in. Międzynarodowy Festiwal Tańca Współczesnego KRoki (wspólnie z Katarzyną Bester) i projekt edukacyjno-teatralny Teatr 13 Plus. Zrealizowany w Teatrze Nowym Proxima spektakl na podstawie powieści Vedrany Rudan *Murzyni we Florencji* ponownie otrzymał krakowską Nagrodę im. S. Wyspiańskiego za wydarzenie roku 2017 w teatrze nieinstytucjonalnym, prezentowany był na festiwalach w całej Polsce. Jej najnowsze premiery w sezonie 2018/19 to: kolejna adaptacja powieści Rudan *Mitość od ostatniego wejścia* w warszawskim Teatrze Dramatycznym i *Kobiety objaśniają mi świat* według własnego scenariusza, ponownie w krakowskim Teatrze Nowym Proxima. Wielokrotnie pełniła rolę jurora na najważniejszych polskich festiwalach: Festiwalu Sztuki Reżyserskiej Interpretacje w Katowicach, Festiwalu Szkół Teatralnych w Łodzi, Festiwalu Raport w Gdyni. Od 2013 jest pedagogiem krakowskiej Akademii Sztuk Teatralnych, a od 2016 Dziekanem Wydziału Reżyserii Dramatu AST. W 2018 uzyskała stopień doktora habilitowanego. W AST prowadzi zajęcia z przedmiotu *Praca z aktorem*, a w związku z pełnioną funkcją sprawuje opiekę artystyczną i organizacyjną nad prężnie rozwijającym się Forum Młodej Reżyserii, które jest najważniejszym przeglądem prac debiutujących reżyserów

Michał Telega

fot. Iza Kubrak

Student reżyserii teatralnej w Akademii Sztuk Teatralnych imienia Stanisława Wyspiańskiego w Krakowie. Asystent Ewy Kaim (*Wyspiański. Koncert* w Teatrze im. Juliusza Słowackiego w Krakowie), Anny Augustynowicz (*Zemsta* w Teatrze im. Juliusza Słowackiego w Krakowie). Najważniejszymi pracami reżyserskimi są: *Kuszenie Świętego Antoniego* Włodzimierza Szurca (przedstawienie powstało w AST pod opieką pedagogiczną profesora Rudolfa Zioty) oraz *Własy Błazna* Helmuta Kajzara. Prezentował swoje przedstawienie na Międzynarodowym Festiwalu Teatralnym w Moskwie.

Agata Kucińska

fot. Marta Filipczyk

Aktorka, reżyserka, pedagogka. Jest absolwentką PWST im. Ludwika Solskiego w Krakowie – Wydziału Lalkarskiego we Wrocławiu. Zaraz po studiach podjęła pracę w macierzystej szkole teatralnej, gdzie obecnie pracuje na stanowisku profesora nadzwyczajnego oraz we Wrocławskim Teatrze Lalek jako aktorka. Od 2002 r. współpracuje z wrocławskim niezależnym teatrem Ad Spectatores. Tu wzięła udział w ponad 20 premierach, a także zrealizowała swoje dwa monodramy lalkowe: *Sny* oraz *obsypane nagrodami Żywoty świętych osiedlowych*. Ponadto reżyseruje spektakle w różnych teatrach w Polsce. Na swoim koncie ma realizacje w Teatrze Animacji w Jeleniej Górze, Wrocławskim Teatrze Lalek, Teatrze Baj w Warszawie i Opolskim Teatrze Lalek. Współrealizowała przedstawienia z udziałem lalek w Teatrze Polskim we Wrocławiu oraz Teatrze Powszechnym w Warszawie. Jej najnowsze kreacje to główne role w spektaklach *Motyl* Marcina Libera oraz *Blaszany Bębenek* Wojciecha Kościelniaka.

Martyna Majewska

fol. Marek Zimakiewicz

Reżyserka filmowa i teatralna.

Absolwentka kulturoznawstwa na Uniwersytecie Wrocławskim oraz reżyserii teatralnej w PWST we Wrocławiu. Studiowała reżyserię filmową na Wydziale Radia i TV im. K. Kieślowskiego w Katowicach. Tworzy na pograniczu teatru, filmu i performance. Zwolenniczka interdyscyplinarności i pracy warsztatowej. Chętnie reżyseruje czytania performatywne. Najważniejsze realizacje: *Yemaya. Królowa mórz* we Wrocławskim Teatrze Lalek, *BATORY_trans* w Teatrze Pantomimy im. H. Tomaszewskiego, *[muzyka_jest]* na otwarciu Narodowego Forum Muzyki, *Wyzwolenie. Królowe* we Wrocławskim Teatrze Capitol, *Sprawa. Dzieje się dziś* w Teatrze Polskim w Bydgoszczy oraz *Słaby Rok* dla Akademii Sztuk Teatralnych. Najważniejsze nagrody: finał Konkursu na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej 2016/2017 oraz Grand Prix OFF 34. Przeglądu Piosenki Aktorskiej. Twórczyni interdyscyplinarnego art – tanku PERFOTEKA. Jest w trakcie prac postprodukcyjnych nad filmem *Maria nie żyje* zrealizowanym w Studio Munka.

Komitet organizacyjny

Agata Adamiecka
Marta Mitoszevska
Weronika Szczawińska
Beata Szczucińska
Małgorzata Wdowik

Katalog

Redakcja
Agata Adamiecka, Beata Szczucińska, Weronika Szczawińska

Tłumaczenie
Monika Kilias

Projekt graficzny
Marta Lachowska

Wydawca
Akademia Teatralna im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie

Patronat Honorowy
Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej
Andrzeja Dudy

Zadanie zostało zrealizowane dzięki wsparciu finansowemu
miasta stołecznego Warszawy

MIASTO
STOŁECZNE
WARSZAWA

Dofinansowano ze środków
Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego

Organizatorzy

Projekt jest współfinansowany przez rządy Republiki Czeskiej, Węgier, Polski i Słowacji poprzez Granty Wyszehradzkie z Międzynarodowego Funduszu Wyszehradzkiego. Misją Funduszu jest rozwijanie idei regionalnej współpracy w Europie Środkowej.

• Visegrad Fund

Partnerzy

Ambasada Republiki Czeskiej

Ambasada
Republiki Federalnej Niemiec
Warszawa

AMBASADA REPUBLIKI BULGARII

Patroni medialni

Miejsca festiwalowe

Organizatorzy

WARSZAWA

TEATR

festiwal.at.edu.pl/konferencja

